

BOIKOTISTA

Vasemmistosiiven sosialidemokraattien on tarkistettava Valtakunnanduuman boikottia koskeva kysymys. Ei saa unohtaa, että me olemme aina asettaneet tämän kysymyksen konkreettisesti, määrätystä poliittisesta tilanteesta riippuen. Esimerkiksi jo „Proletari” (Genevessä ilmestynyt)⁴⁰ kirjoitti, että „olisi naurettavaa vannoutua olemaan käyttämättä hyväksi vaikkapa Bulyginin Duumaa” * — jos sellainen olisi voinut syntyä. Ja kirjasesta „Valtakunnanduuma ja sosialidemokratia” (tekijät N. Lenin ja F. Dan) saamme lukea Witten Duuman johdosta N. Leninin kirjoituksesta: „Meidän on välttämättä käsiteltävä taktiikkakysymys uudelleen, kaikella asiallisuudella... Tilanne ei ole nykyään sama” kuin Bulyginin Duuman aikana (ks. siteeratun kirjasen 2. sivua)**.

Vallankumouksellisen ja opportunistisen sosialidemokratian välinen peruseroavaisuus boikottikysymyksessä on seuraava. Opportunistit rajoittuvat soveltamaan kaikkiin tapauksiin yleistä kaavaa, joka on otettu saksalaisen sosialismin erikoiselta kaudelta. Meidän on käytettävä hyväksemme edustuslaitoksia, — Duuma on edustuslaitos, — näin ollen boikotti on anarkismia ja on mentävä Duumaan. Menshevikkimme ja varsinkin Plehanovin kaikki järkeilyt tästä aiheesta ovat aina rajoittuneet tällaiseen lapsellisen yksinkertaiseen syllogismiin. Menshevikkien päätöslauselma edustuslaitosten merkityksestä vallankumouskaudella (ks. „Partinyje Izvestija”⁴¹ № 2) osoittaa tavattoman selvästi tuon heidän järkeilynsä kaavamaisen, historianvastaisen luonteen.

* Ks. Teokset, 9. osa, s. 169. *Toim.*

** Ks. Teokset, 10. osa, s. 95. *Toim.*

Vallankumoukselliset sosialidemokraatit päinvastoin siirtävät kysymyksen pääpainon juuri konkreettisen poliittisen tilanteen tarkkaan huomioimiseen. Kun kopioidaan viime ajalta yksipuolisesti otettuja saksalaisia kaavoja, unohtaen vuosien 1847—1848 opetukset, niin on mahdotonta käsittää Venäjän vallankumouksikauden tehtäviä. On mahdotonta saada mitään käsitystä meidän vallankumouksemme kulusta, jos rajoitutaan pelkkään „anarkistisen” boikotin ja sosialidemokraattien vaaleihin osallistumisen vastakkain asetteluun. Ottakaapa, herrat, oppia Venäjän vallankumouksen historiasta!

Tämä historia on todistanut, että Bulyginin Duuman boikotti oli ainoa oikea taktiikka, ja tapahtumat ovat sen täydellisesti varmistaneet. Ken tämän unohtaa, ken puhuu boikotista sivuuttaen Bulyginin Duuman opetukset (kuten menshevikit ovat ne aina sivuuttaneet), hän todistaa perinjuurin olevansa köyhä, todistaa olevansa kykenemätön selittämään ja ottamaan huomioon erästä tärkeintä ja tapahtumarikkainta kautta Venäjän vallankumouksessa. Boikottitaktiikka Bulyginin Duuman suhteen huomioi oikein sekä vallankumouksellisen proletariaatin mielialan että hetken objektiiviset erikoisuudet, jotka tekivät lähellä olevan yleisen purkauksen kiertämättömäksi.

Siirtykäämme historian *toiseen* opetukseen — Witten kadettilaiseen Duumaan. Nykyään ovat hyvin levinneitä sosialidemokraattisten intelligenttien katumuspuheet mainitun Duuman boikotoinnin johdosta. Sitä tosiasiaa, että Duuma kokoontui ja epäilemättä teki välillisesti palveluksen vallankumoukselle, pidetään riittävänä perustana sille, että tunnustetaan katuvaisesti Witten Duuman boikotti virheelliseksi.

Mutta tällainen katsantokanta on äärimmäisen yksipuolinen ja lyhytnäköinen. Se ei ota huomioon monia äärettömän tärkeitä tosiasioita Witten Duumaa edeltäneeltä kaudelta, sen olemassaolon ja sen hajottamisen jälkeiseltä kaudelta. Palauttakaa mieleenne, että laki tämän Duuman vaaleista annettiin joulukuun 11 päivänä⁴², jolloin kappalliset kävivät aseellista taistelua perustavan kokouksen puolesta. Palauttakaa mieleenne, että *jopa menshevistinen „Natshalo”* kirjoitti silloin: „Proletariaatti pyyhkäisee pois Witten Duuman *samoin* kuin se pyyhkäisi Bulygininkin Duuman”. Tällaisissa olosuhteissa proletariaatti ei voinut

eikä saanut luovuttaa tsaarille ilman taistelua Venäjän ensimmäisen edustuslaitoksen koollekutsumista. Proletariaatin oli taisteltava sitä vastaan, että itsevaltiutta lujitetaan lainalla, jolle Witten Duuma antaa takuun. Proletariaatin oli taisteltava niitä perustuslaillisia illuusioita vastaan, joille keväällä 1906 perustuivat *kokonaisuudessaan* kadettien vaalikampanja ja vaalit talonpoikaiston keskuudessa. Siihen aikaan, Duuman merkityksen ylenpalttisen paisuttamisen kaudella tällainen taistelu ei ollut mahdollista muuten kuin boikotin avulla. Kuinka kiinteästi oli perustuslaillisten illuusioiden *levittäminen* sidottu vaalikampanjaan ja vaaleihin osallistumiseen keväällä 1906, se näkyy parhaiten menshevikkimme esimerkistä. Riittää, kun palauttaa mieleen, että VSĐTP:n neljännen (Yhdistävän) edustajakokouksen päätöslauseimassa bolshevikkien varoituksista huolimatta Duumaa nimitettiin „vallaksi"! Toinen esimerkki: rahtuakaan empimättä Plehanov kirjoitti: „Kun Duuma hajotetaan, *suistuu* hallitus pohjattomaan kuiluun”. Kuinka pian kävivätkään toteen silloin häntä vastaan lausutut sanat: on valmistauduttava *suistamaan* vihollinen pohjattomaan kuiluun eikä pantava kadettien tapaan toiveita siihen, että se „suistuu” pohjattomaan kuiluun itsestään*.

Proletariaatin oli kaikin voimin puolustettava omaa, itsenäistä taktiikkaansa vallankumouksessamme, nimittäin: yhdessä tietoisien talonpoikaiston kanssa, horjuvaa ja petturimaista liberaalis-monarkistista porvaristoa vastaan. Witten Duuman vaalien aikana tämä taktiikka oli *mahdoton* useiden niin objektiivisten kuin subjektiivistenkin syiden takia,— syiden, jotka johtivat siihen, että vaaleihin osallistuminen valtavassa enemmistössä Venäjän paikkakuntia merkitsi työväenpuolueen antamaa mykkää kannatusta kadeteille. Proletariaatti ei voinut eikä se saanut hyväksyä puolinaista ja keinotekoisesti kuka ties mitä varten keksittyä „viekkauteen” ja hämminkiin rakentuvaa vaalitaktiikkaa Duuman vaaleja, muttei Duumaa varten. Mutta tämähän on historiallinen tosiasia, jota menshevikkien mikään vaitiolo, mitkään väistelyt ja verukkeet eivät tee tyhjäksi,— on tosiasia, *ettei kukaan* heistä, ei edes Plehanov, *voinut* lehdistössä kehottaa menemään Duumaan. On tosiasia, *ettei* lehdistössä *kertaakaan* kehotettu menemään Duumaan. On

* Ks. Teokset, 10. osa, s. 480. Toim.

tosiasia, että VSDTP:n yhdistetyn Keskuskomitean lehtisessä menshevikit itse tunnustivat julkisesti boikotin ja kävivät väittelyä *vain* siitä, missä vaiheessa olisi boikotointava. On tosiasia, että menshevikit eivät asettaneet pääpainoa *Duuman* vaaleihin, vaan vaaleihin *sinänsä*, jopa vaaliprosessiin järjestäytymisenä kapinaa *varten*, *Duuman* poispyyhkäisemistä *varten*. Mutta samaan aikaan tapahtumat todistivat juuri sen, että joukkoagitaation harjoittaminen vaalien aikana on mahdotonta ja että joukoissa voidaan tietyllä tavalla harjoittaa agitaatiota vain itse *Duumasta* käsin.

Ken koettaa todella huomioida kaikki nämä monimutkaiset, luonteeltaan sekä objektiiviset että subjektiiviset tosiseikat, hän huomaa, että *Kaukasia* oli vain poikkeus, joka vahvisti yleisen säännön. Hän huomaa, että katumuspuheet ja boikotin selittäminen „nuoruuden innosta” johtuvaksi on mitä ahdasmielisintä, pintapuolisinta ja lyhytnäköisintä tapahtumien arviointia.

Duuman hajottaminen on nyt havainnollisesti osoittanut, että boikotti vuoden 1906 kevään oloissa oli yleensä puhuen epäilemättä oikeaa taktiikkaa ja tuotti hyötyä. *Vain* boikotin avulla saattoi sosialidemokratia *silloisessa* tilanteessa täyttää velvollisuutensa: nimittäin antaa kansalle tsaarin perustuslain suhteen ne välttämättömät varoitukset ja kadettien harjoittamasta peijauksesta vaalien aikana sen välttämättömän arvostelun, mitkä (arvostelun sekä varoitukset) *Duuman* hajottaminen vahvisti niin loistavasti.

Tässä pieni esimerkki edellä sanotun havainnollistamiseksi. Hra Vodovozov, tuo puolikadetti ja puolimenshevikki, oli keväällä 1906 täydellisesti vaalien ja kadettien kannattamisen puolesta. Eilen (elokuun 11 pnä) hän kirjoitti „*Tovarishtsh*”⁴³ lehdessä, että kadetit „haluavat olla parlamentaarisenä puolueena parlamenttia vailla olevassa maassa ja perustuslaillisenä puolueena perustuslakia vailla olevassa maassa”, että „kadettipuolueen koko olemuksen on määritellyt perusteellinen ristiriita radikaalisen ohjelman ja kerrassaan epäradikaalisen taktiikan välillä”.

Bolshevikit eivät ole voineet toivoakaan suurempaa voittoa kuin tämä vasemmistokadetin tai oikeistoplehanovilaisen tunnustus.

Torjuessamme jyrkästi arkaluontoiset ja lyhytnäköiset katumuspuheet, torjuessamme sen typerän selityksen, että

boikotti johtui „nuoruuden innosta”, me olemme kuitenkin kaukana siitä, että kieltäisimme kadettilaisen Duuman *uudet* opetukset. Noiden uusien opetusten suoraan tunnustamisen ja huomioimisen pelko olisi pedanttisuutta. Historia on osoittanut, että kun Duuma kokoontuu, niin käy mahdolliseksi harjoittaa hyödyllistä agitaatiota sen sisältä käsin ja sen ympärillä; — että kadetteja vastaan suunnattu vallankumoukselliseen talonpoikaistoon lähentymisen taktiikka on mahdollista Duuman sisällä. Se tuntuu paradoksilta, mutta sellainen on epäilemättä historian ironia: juuri kadettilainen Duuma on erittäin havainnollisesti osoittanut joukoille, että tämä, sanoaksemme lyhyesti, „kadettivastainen” taktiikka on oikea. Historia on kumonnut säälimättä kaikki perustuslailliset illuusiot ja kaiken „uskon Duumaan”, mutta historia on eittämättä todennut, että tällaisesta laitoksesta on vallankumoukselle vissi, vaikkakin vaatimaton, hyöty agitaatiopuhujalavana poliittisten puolueiden todellisen „olemuksen” paljastamiseksi j.n.e.

Johtopäätös tästä. On naurettavaa sulkea silmänsä todellisuudelta. Nyt on juuri koittanut aika, jolloin vallankumouksellisten sosialidemokraattien pitää lopettaa boikotin kannattaminen. Me emme kieltäydy menemästä toiseen Duumaan, kun (tai: „jos”) se tullaan koollekutsumaan. Me emme kieltäydy käyttämästä tätä taistelunäyttämöä, vaikkakaan emme ollenkaan liioittele sen vaatimatonta merkitystä, vaan päinvastoin alistamme sen kokonaan historian jo antaman kokemuksen perusteella muille taistelumuodoille — lakko-, kapina- y.m. taistelulle. Me kutsumme koolle viidennen puoluekokouksen; päätämme siinä, että *jos vaalit tulevat*, tarvitaan muutamaksi viikoksi vaaliliitto trudovikkien kanssa (ilman puolueen viidennen edustajakokouksen koollekutsumista on yksimielinen vaalikampanja mahdoton, ja kaikki „liitot muiden puolueiden kanssa” on neljännen edustajakokouksen päätöksellä ehdottomasti kielletty). Ja silloin lyömme kadetit perinpohjaisesti.

Mutta tähän johtopäätökseen ei vielä lähestulkoonkaan sisälly edessämme oleva tehtävä kaikessa monimutkaisuudessaan. Sanat: „*jos vaalit tulevat*” j.n.e. me olemme alleviivanneet tarkoituksella. Me emme vielä tiedä, kutsutaanko koolle toinen Duuma, milloin vaalit toimitetaan ja millainen on vaalioikeus; millainen tilanne silloin tulee olemaan. Näin ollen johtopäätöksemme vikana on sen

äärimmäinen yleisyys: se on tarpeen tehdäksemme yhteenvedon menneestä, ottaaksemme huomioon tuon menneen opetukset ja asettaaksemme oikein tulevaisuuden taktiikkakysymykset, mutta se on vielä kokonaan riittämätön lähimmän taktiikan konkreettisten tehtävien ratkaisemiseksi.

Vain kadetit ja kaikenlaiset „kadetinkaltaiset” voivat tällä hetkellä tyytyä tällaiseen johtopäätökseen, luoda itselleen uuden Duuman kaipuusta „tunnuksen”, todistella hallitukselle, että Duuman pikainen koollekutsuminen olisi suotavaa, y.m.s. Vain tietoiset tai tiedottomat vallankumouksen petturit voivat *nyt* ponnistaa kaikki voimansa sen hyväksi, että mielialan ja kiihtymyksen uusi kiertämätön nousu muodostuisi nimenomaan vaaleiksi eikä taisteluksi yleislakkoa ja kapinaa käyttämällä.

Olemme päässeet sosialidemokratian nykyistä taktiikkaa koskevan kysymyksen ytimeen. Kysymyksen olemus ei ole nyt lainkaan siinä, onko yleensä osallistuttava vaaleihin. Kun tähän sanotaan: „kyllä” tai „ei”, merkitsee se, ettei ole sanottu vielä yhtään mitään hetken perustehtävästä. Poliittinen tilanne elokuussa 1906 on päältä katsoen samanlainen kuin tilanne elokuussa 1905, mutta tänä aikana on otettu valtava askel eteenpäin: on määritelty paljon tarkemmin kummankin taistelevan puolen voimat, taistelumuodot sekä eräät aikamäärät, jotka tarvitaan jonkin, jos niin voidaan sanoa, strategisen liikkeen suorittamiseen.

Hallituksen suunnitelma on selvä. Hallitus on laskenut aivan oikein määrätessään Duuman koollekutsumisajan ja jättäessään määräämättä, *vastoin lakia*, vaalien määrääjän. Hallitus haluaa pitää kätensä vapaina ja korttinsa salassa. Ensiksikin, se voittaa aikaa mieltäkseen vaalilain muuttamista. Toiseksi — ja tämä on tärkeintä — se pitää vaalien määrääjän määräämistä varalla sellaista hetkeä varten, jolloin voidaan määritellä tarkoin uuden nousun luonne ja voima. Hallitus haluaa määrätä uudet vaalit juuri sellaiseen aikaan (ja ehkä myös sellaisessa muodossa, s.o. tuollaiset tai tällaiset vaalit), että voisi *pirstoa ja näännyttää alkavan kapinan*. Hallitus päättelee oikein: jos kaikki on rauhallista, niin ehkäpä emme lainkaan kutsu koolle Duunaa tai palaamme Bulyginin lakeihin. Mutta jos alkaa voimakas liikehtiminen, niin voidaan yrittää pirstoa se määräämällä väliaikaisesti vaalit ja viekoittelemalla näillä

vaaleilla joitakin pelkureita tai yksinkertaisia ihmisiä pois välittömästä vallankumoustaistelusta.

Liberaaliset hölmöliinit (ks. „Tovarishtsh” ja „Retsh” lehtiä) käsittävät tilannetta niin vähän, että työntyvät itse hallituksen asettamiin verkkoihin. He pinnistävät kaikkensa saadakseen „todistetuksi” Duuman välttämättömyyden ja että nousun suuntaaminen vaaleihin on suotavaa. Mutta hekään eivät voi kieltää, että kysymys lähimmän taistelun muodosta on vielä avoin. Tämänpäiväinen „Retsh” (12. elokuuta) tunnustaa: „mitä talonpojat sanovat syksyllä... ei toistaiseksi vielä tiedetä”. „Ennen syys—lokakuuta, kun talonpoikien mieliala ei vielä ole lopullisesti selvinnyt, on vaikea ennustella mitään yleisesti”.

Liberaaliset porvarit ovat uskollisia itselleen. He eivät halua eivätkä voi vaikuttaa aktiivisesti taistelumuotojen valintaan ja talonpoikien mielialan muovaamiseen puoleen tai toiseen. Porvariston edut eivät vaadi vanhan vallan kukistamista, vaan ainoastaan sen heikentämistä ja liberaalisen ministeristön nimittämistä.

Proletariaatin edut vaativat vanhan, tsaristisen vallan täydellistä kukistamista ja täysvaltaisen perustavan kokouksen koollekutsumista. Sen edut vaativat mitä aktiivisinta sekaantumista talonpoikaiston mielialan muovaamiseen, mitä jyrkimpien taistelumuotojen ja parhaimman taisteluhetken valintaan. Meidän ei pidä missään tapauksessa poistaa eikä hämätä tunnusta: perustavan kokouksen koollekutsuminen vallankumouksellista tietä, s.o. väliaikaisen vallankumoushallituksen kautta. Meidän on suunnattava kaikki voimat kapinan ehtojen selvillesaamiseen,— sen yhdistämiseen lakkotaisteluun, kaikkien vallankumouksellisten voimien yhteenliittämiseen ja valmentamiseen tuota tarkoituspäätä varten j.n.e. Meidän on astuttava ehdottoman päättävästi sille tielle, joka on osoitettu tunnetuissa vetoimuksissa „Armeijalle ja laivastolle” sekä „Koko talonpoikaistolle”, vetoimuksissa, jotka on allekirjoittanut kaikkien vallankumouksellisten järjestöjen „blokki”, Työryhmä mukaanluettuna. Meidän on vihdoin pidettävä erikoinen huoli siitä, ettei hallitus missään tapauksessa onnistuisi pirstomaan, pysäyttämään tai heikentämään alkavaa kapinaa määräämällä vaalit. Tässä suhteessa meidän on pidettävä ehdottoman välttämättöminä kadettilaisen Duuman opetuksia, jotka sanovat, että duumakampanja on

alistettu, toisarvoinen taistelumuoto, että perusmuotona — hetken objektiivisten ehtojen vuoksi — pysyy laajojen kansanjoukkojen välitön vallankumouksellinen liike.

Tietysti tällaista duumakampanjan alistamista päätaistellelle, tuon kampanjan asettamista toiselle tilalle siltä varalta, että taistelu epäonnistuu tai lykkääntyy toisen Duuman kokeeseen saakka, — tällaista taktiikkaa voidaan nimittää, jos niin haluatte, vanhaksi boikottitaktiikaksi. Muodollisesti tällaista nimitystä voidaan puolustaa, sillä „valmistautuminen vaaleihin” — aina välttämättömän agitaatio- ja propagandatyön ohella — on aivan pientä teknillistä valmistelua, jota ani harvoin voidaan suorittaa paljon ennen vaaleja. Emme halua väitellä sanoista, mutta itse asiassa se on vanhan taktiikan johdonmukaista *kehittämistä*, mutta ei sen *toistamista*, johtopäätös entisestä boikotista, mutta ei entistä boikottia.

Teemme yhteenvedot. On otettava huomioon kadettilaisen Duuman kokemus ja levitettävä sen opetuksia joukkoihin. On todistettava Duuman „kelpaamattomuus”, perustavan kokouksen välttämättömyys, kadettien horjuvaisuus, vaadittava trudovikkien vapauttamista kadettien ikeestä, tuettava edellisiä jälkimmäisiä vastaan. On heti tunnustettava sosialidemokraattien ja trudovikkien välisen vaaliliiton välttämättömyys uusien vaalien varalta. On kaikin voimin vastustettava hallituksen suunnitelmaa kapinan pirstomisesta määräämällä vaalit. Tukien koettuja vallankumouksellisia tunnuksiaan entistä voimaperäisemmin on sosialidemokratian ponnistettava kaikki voimansa liittääkseen mahdollisimman tiukasti yhteen kaikki vallankumoukselliset ainekset ja luokat, muuttaakseen nousun, joka lähiaikoina on todennäköinen, yleiskansalliseksi aseelliseksi kapinaksi tsaarihallitusta vastaan.

Kirjoitettu elokuun 12 (25) pnä 1906

Julkaistu elokuun 21 pnä 1906
„Proletari” lehdessä 1. numerossa

Julkaistaan sanomalehden
tekstin mukaan